

Збогом, идем да оздравим

Жар је горео цигаром... Филтер се одвојио од њених усана, између којих поче да се пробија густе, желатинасти дим који се необичним облицима увијао око себе и мешао са недостижним слојем. Слојем „великог дима“, који се таложио по плафону, као слој душа по небеским сводовима, које су се из масе цепале и трзале...

И тај метак је могао бити мој... и сваки тамни тутањ, тешке црне земље који је одзвањао у дубини, док су ноге трчале мојим телом... ка рову. Рову, испред кога и у кога падају тела, чији ће он гроб радо бити. Стропоштао сам се у њега преко крви, мяса и ужасног задаха распадања. Био сам сигуран... као коцка шећера која је полако, рубом њених прстију, клизила ка тамној пропасти свеже скуване кафе.

Јак звук се протеглао ваздухом разарајући моја чула. У којима је једно остао усечен мирис свеже спрженог мяса и укус крви која се шеткала, по рубу мојих усана и као црна кап се растопила у ноћи... ноћи без наде.

Обукла је црвено, иако сам јој рекао да сам, омрзео, ту боју. Нога... нога је садржала вриштећи бол предат од забијених парчића метала, док ме је непознати војник вукао ка бункеру. Преживели смо ноћ... Сутрадан је војска пробила фронт... док је на рубу њених усана био трзај осмеха, а поглед говорио милионима песама. Видех своју душу у њеном погледу, пуну ожиљака и таме... Устао сам и рекао:

„Збогом.“

„Куда ћеш?“

„Идем...идем да оздравим...“

Никола Бајић